

[Viggo Starcke.]

dyr, og det er skatteborgernes penge, det drejer sig om. Ville det derfor ikke blive hilst velkomment blandt skatteyderne, hvis man ved en forfatningsrevision ændrede grundlovens § 49 således, at statsrevisorerne i fremtiden valgetes direkte af vælgerne i stedet for af rigsdagen, hvis dispositioner de skal revidere? Der ligger ikke heri nogen underkendelse af de nuværende statsrevisors indstilling, men jeg synes i og for sig, det ville være befolkningens ret.

I pengepolitikken har erfaringerne vist, at retsforbundets standpunkt med hensyn til den ulykkelige devaluering var rigtigt. Vi har på dette punkt fået tilslutning fra Churchill, fra Hoffman, fra Jørgen Pedersen og fra professor Axel Nielsen, men ikke fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Fornylig stod der i det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards organ et interview med dr. polit. Jørgen Gelting, hvori denne hævdede, at den ugunstige situation, Danmark stod i i dag, skyldtes bytteforholdet, og årsagen var ikke liberaliseringen af handelen, men devalueringen. Alligevel foreslog dr. polit. Jørgen Gelting i „Politiken“, at man skulle standse liberaliseringen — som ikke var årsagen — og foretage en ny devaluering — som var det, der var årsagen.

Jeg vil gerne sige, at den politik, som devalueringens partierne har gennemført, har givet det nøgne resultat, at før devalueringen kunne vi købe 75 kg kul for 1 kg smør; efter devalueringen kan vi ikke købe 75, men kun 50 kg kul for 1 kg smør.

Med glæde har vi set, at regeringens hovedpolitik på et væsentligt punkt er blevet ændret. Medens den tidligere formuleredes som „fuld beskæftigelse“, sagde den højtærede statsminister forleden i Aarhus, at den var: en høj og stabil, en produktiv og rationel beskæftigelse. Det er noget helt andet end „fuld beskæftigelse“ — det er simpelthen retsforbundets politik. Retsforbundet kender midlerne til at gøre beskæftigelsen både produktiv, rationel, høj og stabil, og hvis statsministeren en dag står rådvild, kan vi godt vise ham de enkle midler, som kan føre til det resultat.

Vi ønsker ikke her i denne sal at foruddiskontere den fremgang, kommunalvalgene gav retsforbundet, hvorved vor byrådsrepræsentation gik op fra 1 mand til

50 mand, men jeg vil gerne slutte med at sige, at selvom denne fremgang ikke ligefrem glædede de andre partier, tror jeg dog, at den imponerede vore modstandere.

Anker Lau: Den forløbne samling har jo som sædvanlig været rig på behandlinger af en lang række vigtige sager, men det forekommer mig dog, at der især er tre ting, som i alt fald jeg vil huske denne samling for. Det første er tavsheden om det sydslesvigske spørgsmål, det andet er liberaliseringens forskellige faser og det tredje de mange regeringskriser. Jeg skal ved denne lejlighed indskrænke mig til at sige nogle ord om disse tre spørgsmål.

Må jeg begynde med et par ord om det udenrigspolitiske problem, der sammen med Atlantpagten fremdeles optager det danske folk stærkest, nemlig udviklingen i Sydslesvig og regeringens indsats eller måske snarere mangel på indsats i dette spørgsmål.

Den 9. juli 1946 vedtog folketinget med alle demokratiske partiers stemmer en beslutning, der tilsagde regeringen støtte til en politik, som bl. a. havde til formål — jeg beder om tilladelse til et par citater her og senere —

„at opnå adgang for Danmark til under kommende internationale forhandlinger at varetage de nationale danske interesser, som er knyttet til den fremtidige ordning af forholdene i Sydslesvig“.

Denne beslutning blev understreget i noten til den britiske regering af 19. oktober 1946 og i det danske memorandum til de fire allierede stormagter af 31. januar 1947, hvori den danske regering mindede

„om den betydning, det vil have for Danmark som nabostat til Tyskland at få lejlighed til under de internationale forhandlinger, der bliver bestemmende for ordningen af Tysklands forhold, at varetage de nationale danske interesser, der er knyttet til den fremtidige ordning af forholdene i Sydslesvig“.

Da disse internationale forhandlinger begyndte, søgte og opnåede Tysklands andre mindre nabostater Holland, Belgien og Luxembourg adgang til at deltage i dem. Den danske regering traf ikke tilsvarende foranstaltninger. Den holdt sig tilbage, trods henstillinger i dette høje ting — uvist af hvilken årsag.